Krimināprocess Nr.11095053216
Lieta K31-307-16/4

SPRIEDUMS
LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ

Rīgā 2016.gada 14.jūlijā

Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesa šādā sastāvā:
tiesnese D.Treija,
piedaloties prokurorei I.Rudzītei,
iztiesāja atklātā tiesas sēdē krimināllietu, kurā

/pers. D/, personas kods /personas kods/,

apsūdzēts Krimināllikuma 180.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā.

Tiesa

k o n s t a t ē j a

/pers. D/ izdarīja svešas kustamas mantas slepenu nolaupīšanu (zādzību) nelielā apmērā šādos apstākļos:

2016.gada 6.aprīlī ap plkst.12.49 /pers. D/, atrodoties SIA "MAXIMA Latvija" piederošā veikala "MAXIMA" (R-224) Mazā Nometņu ielā 29 Rīgā tirdzniecības zālē, veikala darba laikā, no stenda paņēma un iepirkumu grozā, iepriekš tur ievietotā līdzpaņemtā polietilēna maisā, ielika šādas preces:

- deviņas "Milka Oreo" šokolādes, kuras katra vērtība 3,69 *euro*, kopējā vērtībā 33,21 *euro*;
- septiņas "Milka Wolenuts" šokolādes, kuras katra vērtība 3,69 *euro*, kopējā vērtībā 25,83 *euro*.

Pēc tam /pers. D/ domādams, ka viņa darbības neviens nenovēro, nolūkā izdarīt svešas kustamas mantas nolaupīšanu, minēto polietilēna maisu ar tajā ieliktajām precēm no iepirkuma groza izņēma un, nesamaksājot par precēm, izgāja no veikala "MAXIMA" (R-224) tirdzniecības zāles.

Tādējādi ar savām prettiesiskām darbībām /pers. D/ slepeni nolaupīja SIA "MAXIMA Latvija" piederošu kustamu mantu kopējā vērtībā par 59,04 *euro*, t.i., nelielā apmērā.

Ar šādām darbībām **/pers. D/ izdarīja Krimināllikuma 180.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.**

Iztiesāšanas laikā apsūdzētais savu vainu visā viņam izvirzītajā un tiesas sēdē uzturētajā apsūdzībā Krimināllikuma 180.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā atzina pilnībā un izdarīto nožēloja. Lūdza lietā neveikt pierādījumu pārbaudi, norādot, ka viņam pilnībā saprotama pierādījumu pārbaudes neizdarīšanas procesuālā būtība un sekas.

Prokurore uzturēja apsūdzētā lūgumu – neizdarīt lietā pierādījumu pārbaudi.

Tiesa, izskaidrojot procesā iesaistītajām personām pierādījumu pārbaudes neizdarīšanas procesuālo būtību un sekas, atbilstoši Krimināprocesa likuma 499.pantam, nolēma neveikt lietā pierādījumu pārbaudi, jo apsūdzētais atzīst savu vainu visā viņam izvirzītā un tiesas sēdē uzturētā apsūdzībā Krimināllikuma 180.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, pieteica lūgumu par pierādījumu pārbaudes neizdarīšanu un piekrita šādas pārbaudes neizdarīšanai, turklāt tiesai pēc krimināllietas materiālu pārbaudes nav šaubu par apsūdzētā vainīgumu viņam izvirzītajā un uzturētajā apsūdzībā.

Tiesa atzīst, ka apsūdzētā darbības ir kvalificētas pareizi un viņa vainīgums ir pierādīts pilnībā, līdz ar to /pers. D/ atzīstams par vainīgu un sodāms Krimināllikuma 180.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā.

Atbilstoši Krimināprocesa likuma 527.panta trešās daļas nosacījumiem, pierādījumu analīze un to uzskaitījums spriedumā nav nepieciešams.

Saskaņā ar Krimināllikuma 46.panta otrās daļas prasībām, nosakot apsūdzētajam soda veidu, tiesa ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību.

Saskaņā ar Krimināllikuma 7.panta trešo daļu /pers. D/ 2016.gada 6.aprīlī izdarītais noziedzīgais nodarījums pēc Krimināllikuma 180.panta pirmās daļas klasificējams kā tīšs mazāk smags noziegums.

No apsūdzības faktisko apstākļu izklāsta izriet, ka /pers. D/ ar tiešu nodomu un apzināti prettiesiskām darbībām ir vērsies pret īpašumu, apdraudot cietušā SIA "MAXIMA Latvija" mantiskās intereses, prettiesiski iegūstot savā īpašumā svešu mantu nelielā apmērā, nodarot cietušajam mantisku zaudējumu.

Tā kā izdarītā noziedzīgā nodarījuma rezultātā nozagtās preces atgūtas bez bojājumiem un nodotas cietušā SIA "MAXIMA Latvija" rīcībā, kaitējuma kompensācija lietā nav pieteikta.

Tiesas sēdē, pārbaudot apsūdzētā /pers. D/ personību raksturojošos datus, noskaidrots: dzimis /datums/– Rīgā, Latvijas Republikas pilsonis (lietas 40., 41.lapa), ir reģistrēta deklarēta dzīvesvieta (lietas 42.lapa), neprecējies, apgādībā esošu personu nav, ar pamatskolas izglītību, algotu darbu nestrādā (lietas 70.lapa); pēc apsūdzētā vārdiem – ir konstatēta smaga rakstura saslimšana un nozīmēts terapijas kurss; ir reģistrēti administratīvie pārkāpumi (lietas 97.lapa); uz lietas izskatīšanas brīdi apsūdzētajam ir 9 likumīgā spēkā stājušies notiesājoši spriedumi, 6 sodāmības dzēstas (lietas 43.-45., 83.-87., 98.-101.lapa):

1. Ar Rīgas rajona tiesas 1996.gada 17.maija spriedumu pēc Latvijas Krimināllkodeksa 139.panta ceturtās daļas, 42.panta, 41.panta, ar brīvības atņemšanu uz 3 gadiem, sodu nosakot nosacīti, ar pārbaudes laiku uz 2 gadiem. Spriedums stājies likumīgā spēkā 1997.gada 2.februārī. Sodāmība dzēsta.
2. Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 1997.gada 8.maija spriedumu pēc Latvijas Krimināllkodeksa 139.panta otrās daļas, 39.panta, ar brīvības atņemšanu uz 2 gadiem 1 mēnesi. Spriedums stājies likumīgā spēkā 1998.gada 24.februārī. Sodāmība dzēsta.
3. Ar Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 1999.gada 2.novembra spriedumu pēc Latvijas Krimināllkodeksa 139.panta otrās daļas, 15.panta otrās

daļas, 38.panta trešās daļas, ar brīvības atņemšanu uz 3 gadiem 6 mēnešiem. Spriedums stājies likumīgā spēkā 2000.gada 4.janvārī. Atbrīvots pēc soda izciešanas 2000.gada 4.septembrī. Sodāmība dzēsta.

4. Ar Rīgas apgabaltiesas 2003.gada 6.janvāra spriedumu pēc Krimināllikuma 179.panta otrās daļas, piemērojot Krimināllikuma 49.panta pirmo daļu, ar brīvības atņemšanu uz 3 gadiem un ar policijas kontroli uz 2 gadiem. Spriedums stājies likumīgā spēkā 2003.gada 4.februārī. Atbrīvots pēc soda izciešanas 2003.gada 4.oktobrī. Sodāmība dzēsta.
5. Ar Rīgas rajona tiesas 2005.gada 14.septembra spriedumu pēc Krimināllikuma 253.^{2} panta pirmās daļas, piemērojot Krimināllikuma 51.panta pirmo daļu, ar brīvības atņemšanu uz 6 mēnešiem 10 dienām. Spriedums stājies likumīgā spēkā 2005.gada 15.oktobrī. Atbrīvots pēc soda izciešanas 2007.gada 3.janvārī. Sodāmība dzēsta.
6. Ar Rīgas rajona tiesas 2005.gada 15.novembra spriedumu pēc Krimināllikuma 193.panta otrās daļas, 172.panta, 180.panta pirmās daļas, piemērojot Krimināllikuma 50.panta piekto daļu, ar brīvības atņemšanu uz 1 gadu 7 mēnešiem. Spriedums stājies likumīgā spēkā 2006.gada 9.maijā. Atbrīvots pēc soda izciešanas 2007.gada 3.janvārī. Sodāmība dzēsta.
7. Ar Rīgas rajona tiesas 2007.gada 9.oktobra spriedumu pēc Krimināllikuma 180.panta otrās daļas, 175.panta otrās daļas, ar brīvības atņemšanu uz 1 gadu 8 mēnešiem. Spriedums stājies likumīgā spēkā 2007.gada 4.decembrī. Sodāmība nav dzēsta.
8. Ar Rīgas apgabaltiesas 2007.gada 18.decembra spriedumu pēc Krimināllikuma 253.^{2} panta pirmās daļas, 253.^{1} panta pirmās daļas, piemērojot Krimināllikuma 50.panta piekto daļu, ar brīvības atņemšanu uz 6 gadiem un ar policijas kontroli uz 2 gadiem. Spriedums stājies likumīgā spēkā 2008.gada 26.janvārī. Atbrīvots pēc soda izciešanas 2013.gada 4.jūlijā. Sodāmība nav dzēsta.
9. Ar Rīgas rajona tiesas 2014.gada 22.maija spriedumu pēc Krimināllikuma 253.panta pirmās daļas, 180.panta pirmās daļas, piemērojot Krimināllikuma 51.panta pirmo daļu, ar brīvības atņemšanu uz 1 gadu 6 mēnešiem un ar policijas kontroli uz 2 gadiem. Spriedums stājies likumīgā spēkā 2014.gada 3.jūnijā. Atbrīvots pēc soda izciešanas 2015.gada 21.jūlijā (lietas 57.-59.lapa). Sodāmība nav dzēsta.

Tiesas sēdē apsūdzētais, atzīstot savu vainīgumu viņam inkriminētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, nevarēja sniegt objektīvu skaidrojumu savai prettiesiskai rīcībai neizciesta papildsoda laikā, vien norādīja, ka uz noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas brīdi algotu darbu nestrādāja, līdz ar to bija radušās sociāla rakstura problēmas, kuras varēja atrisināt vien ar zādzības palīdzību. Nevarēja izteikt viedokli par personībai nosakāmā soda veidu, taču lūdza ņemt vērā, ka ir konstatēta smaga rakstura saslimšana un nepieciešams terapijas kurss. Uzsvēra, ka ir pilnībā apzinājies savas darbības prettiesiskumu un turpmāk atturēsies no jauniem likumpārkāpumiem.

Krimināllikuma 5.panta pirmā daļa paredz, ka nodarījuma (darbības vai bezdarbības) noziedzīgumu un sodāmību nosaka likums, kas bijis spēkā šā nodarījuma izdarīšanas laikā.

Spēkā esošajā Krimināllikuma redakcijā noteikts, ka par Krimināllikuma 180.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu soda ar brīvības atņemšanu uz laiku līdz vienam gadam vai ar īslaicīgu brīvības atņemšanu, vai ar piespiedu darbu, vai ar naudas sodu.

Saskaņā ar Krimināllikuma 46.panta ceturtās daļas noteikumiem – brīvības atņemšanas sodu par kriminālpārkāpumu un mazāk smagu noziegumu piemēro, ja soda mērķis nav sasniedzams, nosakot kādu no attiecīgā panta sankcijā paredzētajiem vieglāka soda veidiem.

Tiesa, nosakot apsūdzētajam soda veidu, ievērojot Krimināllikuma 46.panta otrajā daļā norādītos soda veidu ietekmējošos apstākļus, atzīst, ka /pers. D/ par izdarīto noziegumu ir nosakāms brīvības atņemšanas sods.

Izvērtējot izvēlētā soda veida lietderības aspektu, tiesa ņem vērā būtisku apstākli – apsūdzētais jaunu noziegumu ir izdarījis neizciesta papildsoda – policijas kontrole – un nedzēstas sodāmības laikā, kas objektīvi apliecina faktu, ka iepriekš noteiktais krimināls nav sasniedzis Krimināllikuma 35.pantā definētos ģenerālās un speciālās prevencijas uzdevumus, ko faktiski apliecina soda efektivitātes kritērijs – recidīvs.

Ar lietas materiāliem apstiprinās, ka apsūdzētā raksturīgākās personības īpatnības norāda uz to, ka viņš nav motivēts pieņemt savā dzīvē racionālākus, saprātīgākus un ilgtermiņā adekvātākus lēmumus fundamentālai personības izaugsmei – resocializācijai. Tā vietā apsūdzētais savus sociālos aspektus tendenciozi risina ar prettiesiskām darbībām, turpinot personības degradācijas negatīvās tendences.

Tāpat, nosakot sodu, tiesa neatstāj bez ievērības faktu, ka apsūdzētais ir pilnībā apzinājies savu prettiesisko rīcību un viņam ir gribas diktēts lēmums turpmāk atturēties no jaunu likumpārkāpumu izdarīšanas, izveidojot kādas pozitīvas pārmaiņas esošajā dzīvesveidā, vērtību organizācijā un uzvedības korekcijā, taču minētais relatīvi pozitīvais personības raksturojums pie konstatētajām 9 sodāmībām, nevar būt pamatā tam, lai nesaņemtu attiecīgu un personībai atbilstošu sodu par savtīgos nolūkos jau izdarītu noziedzīgu nodarījumu, kurā faktiski ir konstatējams nodarbošanās raksturs.

Lai gan lietā nav ārstniecības iestāžu vai ārstu-speciālistu sniegtu atzinumu, kas apliecinātu, ka apsūdzētajam patiešām būtu konstatētas kādas patoloģiska rakstura problēmas, kas traucētu normālu organisma darbaspēju vai norādītu uz atsevišķas slimības izpausmi, kas liegtu izciest sodu brīvības atņemšanas vietā, tomēr tiesa vērtē apsūdzētā tiesas sēdē sniegtās ziņas, ka /pers. D/ ir konstatēta smaga rakstura saslimšana, taču vienlaikus secina, ka minētais fakts tomēr nav atzīstams par tādu apstākli, kas dotu iespēju apsūdzētajam noteikt vieglāku sodu, tā kā tiesa atzīst, ka ar lietas materiāliem apstiprinās, ka /pers. D/ konstatētās fiziskās kaites neietekmēja noziedzīgā nodoma rašanos un vēlmi izdarīt likumpārkāpumu. Turklāt tiesa norāda, ka saskaņā ar Ministru kabineta 2015.gada 2.jūnija noteikumiem Nr.276 "Apcietināto un notiesāto personu veselības aprūpes īstenošanas kārtība", kas stājās spēkā 2015.gada 9.jūnijā, apcietinājumā esošā persona var saņemt nepieciešamos veselības aprūpes pakalpojumus, ja ir konstatēti kādi veselības traucējumi.

Pie šādiem apstākļiem tiesa secina, ka turpmāka recidīva novēršanā un sabiedrības drošības nolūkos, apsūdzētajam ir tiesiski nosakāms sods reālas brīvības atņemšanas veidā.

Saskaņā ar Krimināllikuma 46.panta trešās daļas prasībām, nosakot apsūdzētajam soda mēru, tiesa ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta otro daļu tiesa par apsūdzētā atbildību mīkstinošu apstākli atzīst savas vainas atzīšanu un izdarītā nožēlošanu.

Tāpat tiesa ņem vērā, ka apsūdzētais ir izmantojis Kriminālprocesa likuma 21.pantā paredzētās tiesības uz sadarbību ar kriminālprocesa veikšanai pilnvaroto personu, kas izpaudusies vienkāršāka procesa veida izvēlē, tādā veidā nodrošinot efektīvāku krimināltiesisko attiecību taisnīgu noregulējumu, taču tas nav atzīstams par patstāvīgu atbildību mīkstinošu apstākli Krimināllikuma 47.panta izpratnē, bet tiek ņemts vērā pie soda noteikšanas, jo atbilstoši Kriminālprocesa likuma 499.pantam – viens no kritērijiem, lai krimināllietu varētu izskatīt bez pierādījumu pārbaudes, ir apsūdzētā vainas atzīšana un izdarītā nožēlošana.

Saskaņā ar Krimināllikuma 48.panta pirmās daļas 1.punktu tiesa par apsūdzētā atbildību pastiprinošu apstākli atzīst to, ka noziedzīgais nodarījums veido noziedzīgu nodarījumu recidīvu.

Tā kā apsūdzētajam par izdarīto noziegumu ir atzīts viens atbildību mīkstinošs un viens atbildību pastiprinošs apstāklis, nozagto preču apmērs nepārsniedza valstī noteiktās minimālās mēnešalgas apmēru, tad tiesa secina, ka /pers. D/ ir nosakāms Krimināllikuma 180.panta pirmās daļas sankcijā paredzētais brīvības atņemšanas sods, kas pietuvināts panta sankcijas vidējam apmēram, ar mērķi – veicināt apsūdzētā atbildību resocializācijas pasākumu īstenošanā un soda efektivitātes kritēriju sasniegšanā.

Krimināllikuma 51.panta pirmā daļa noteic, ja notiesātais pēc sprieduma spēkā stāšanās, bet pirms pilnīgas soda izciešanas izdarījis jaunu

noziedzīgu nodarījumu, tiesa jaunajā spriedumā noteiktajam sodam pilnīgi vai daļēji pievieno sodu, kas nav izciests pēc iepriekšējā sprieduma.

No lietā esošā Rīgas rajona tiesas 2014.gada 22.maija sprieduma redzams, ka /pers. D/ atzīts par vainīgu Krimināllikuma 253.panta pirmajā daļā un 180.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu izdarīšanā. Saskaņā ar Krimināllikuma 51.pantu /pers. D/ noteikts galīgais sods ar Rīgas apgabaltiesas 2007.gada 18.decembra spriedumu, nosakot galīgo sodu – brīvības atņemšana uz 1 gadu 6 mēnešiem un ar policijas kontroli uz 2 gadiem. Spriedums stājies likumīgā spēkā 2014.gada 3.jūnijā (lietas 57.-58.lapa).

No Soda reģistra izziņas izriet, ka /pers. D/ atbrīvots pēc brīvības atņemšanas soda izciešanas 2015.gada 21.jūlijā (lietas 86.lapa), kad arī uzsākta papildsoda – policijas kontrole – izciešana, taču jaunu noziedzīgu nodarījumu /pers. D/ izdarīja 2016.gada 6.aprīlī.

Judikatūrā norādīts, ka notiesājot personu par jauna noziedzīga nodarījuma izdarīšanu policijas kontroles laikā, par neizciesto papildsoda – policijas kontrole – daļu ir atzīstams laika posms no dienas, kad persona atbrīvota no ieslodzījuma vietas, līdz jauna tiesas sprieduma taisīšanas dienai, bet, ja personai jaunajā krimināllietā tika piemērots drošības līdzeklis – apcietinājums, tad par policijas kontroles izciešanas laiku atzīstams laika periods no šī papildsoda izciešanas uzsākšanas līdz personas apcietināšanai (*Krimināltiesības. Vispārīgā daļa. Trešais papildinātais izdevums. Zinātniskais redaktors prof. U.Krastiņš. U.Krastiņš, V.Liholaja, A.Niedre – Tiesu namu aģentūra, 2008, 371.lpp.*).

Izskatāmā kriminālprocesa ietvaros /pers. D/ aizturēts no 2016.gada 6.aprīļa līdz 2016.gada 7.aprīlim.

Vienlaikus no Sodu reģistra izziņas izriet, ka /pers. D/ kriminālprocesa Nr.11352023516 ietvaros ar Rīgas rajona tiesas 2016.gada 27.maija lēmumu piemērots drošības līdzeklis – apcietinājums. /pers. D/ aizturēts 2016.gada 26.maijā un atrodas apcietinājumā (lietas 84.-85.lapa).

Ievērojot minētās ziņas secināms, ka /pers. D/ papildsodu – policijas kontrole, kas noteikts ar Rīgas rajona tiesas 2014.gada 22.maija spriedumu, ir izcietis laika posmā no 2015.gada 21.jūlija līdz 2016.gada 6.aprīlim un no 2016.gada 7.aprīļa līdz 2016.gada 26.maijam.

Ar 2011.gada 8.jūlija likumu "Grozījumi Krimināllikumā" izslēgts Krimināllikuma 45.pants – policijas kontrole – un 52.panta pirmās daļas 3.punkts, kas noteica, ka saskaitot sodus pēc vairākiem spriedumiem, brīvības atņemšanas soda viena diena atbilst divām policijas kontroles dienām, taču tā kā likuma pārejas noteikumu 13.punkta (08.07.2011. likuma redakcijā, ar grozījumiem, kas izdarīti ar 16.10.2014. likumu, kas stājās spēkā 01.02.2015.) imperatīvā tiesību norma noteic, ka papildsodu – policijas kontrole – turpina izciest personas, kurām tas piespriests un 3.apakšpunkts definē, ja notiesātais papildsoda izciešanas laikā izdarījis jaunu noziegumu, tiesa neizciesto papildsoda laiku aizstāj ar brīvības atņemšanu un nosaka galīgo sodu saskaņā ar šā likuma 51.panta noteikumiem, divas policijas kontroles dienas rēķinot kā vienu brīvības atņemšanas dienu, tad, ievērojot minētās tiesību normas un lietā konstatētās ziņas, tiesa secina, ka /pers. D/ neizciestais papildsods – policijas kontrole, ir aizstājams ar brīvības atņemšanu, piemērojot daļēju sodu saskaitīšanas principu, ar mērķi, lai apsūdzētais turpmāk pildītu likumus un atturētos no jaunu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

Krimināllietā /pers. D/ bija aizturēts laika posmā no 2016.gada 6.aprīļa līdz 2016.gada 7.aprīlim, kas saskaņā ar Krimināllikuma 52.panta piekto daļu ieskaitāms apsūdzētā soda termiņā (lietas 20., 28.lapa).

Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Zemgales iecirkņa Kriminālpolicijas nodaļas inspektores K.Liepiņas 2016.gada 7.aprīļa lēmumu /pers. D/ piemērots drošības līdzeklis – uzturēšanās noteiktā vietā un papildu drošības līdzeklis – dzīvesvietas maiņas paziņošana (lietas 35., 37.lapa).

Kriminālprocesa likuma 276.pants noteic, ka pēc iztiesāšanas uzsākšanas apcietinājumu pēc savas iniciatīvas piemēro tiesa, kas izskata lietu, ievērojot šā likuma 272.-275.panta noteikumus, savukārt Kriminālprocesa likuma 272.panta pirmā daļa nosaka, ka apcietinājumu var piemērot, ja kriminālprocesā iegūtās konkrētās ziņas par faktiem rada pamatotas aizdomas, ka persona ir izdarījusi noziedzīgu nodarījumu, par kuru likums paredz brīvības atņemšanas sodu, un cita drošības līdzekļa piemērošana nevar nodrošināt, ka persona neizdarīs jaunu noziedzīgu nodarījumu un neizvairīsies no sprieduma izpildīšanas.

Ievērojot faktu, ka apsūdzētajam par izdarīto noziedzīgo nodarījumu ir nosakāms brīvības atņemšanas sods un apsūdzētais ir tendēts uz jaunu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu, tad sprieduma izpildes nolūkā līdz sprieduma stāšanās spēkā apsūdzētajam pirmstiesas kriminālprocesā piemērotais drošības līdzeklis ir grozāms uz apcietinājumu.

Kriminālprocesā 2016.gada 13.aprīlī par cietušo atzīts SIA "MAXIMA Latvija", kurš Kriminālprocesa likuma 351.panta pirmās daļas noteiktajā kārtībā kaitējuma kompensāciju par /pers. D/ prettiesisko darbību rezultātā nodarīto mantisko zaudējumu nav pieteicis, jo nozagtās preces atgūtas bez bojājumiem, ir bijušas derīgas tālākai realizācijai, līdz ar to nodotas SIA "MAXIMA Latvija" rīcībā (lietas 3., 11., 13.-14.lapa).

Lietā nav uzlikts arests mantai, par kuru būtu pieņemams lēmums, atbilstoši Kriminālprocesa likuma 366.pantam.

Lietiskais pierādījums – CD disks, kas glabājas pie krimināllietas materiāliem, – iznīcināms pēc sprieduma stāšanās spēkā.

Pamatojoties uz iepriekš minēto un saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 511., 512., 520.pantu, tiesa

n o s p r i e d a

/pers. D/ atzīt par vainīgu Krimināllikuma 180.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, un noteikt sodu – brīvības atņemšana uz 4 (četriem) mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 51.pantu un likuma "Grozījumi Krimināllikumā" pārejas noteikumu 13.punktu, šajā spriedumā noteiktajam sodam daļēji pieskaitot neizciesto sodu pēc Rīgas rajona tiesas 2014.gada 22.maija sprieduma, /pers. D/ noteikt galīgo sodu pēc spriedumu kopības – brīvības atņemšana uz 10 (desmit) mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 52.panta piekto daļu /pers. D/ soda termiņā ieskaitīt aizturēšanas laiku no 2016.gada 6.aprīļa līdz 2016.gada 7.aprīlim.

/pers. D/ piemēroto drošības līdzekli – uzturēšanās noteiktā vietā un papildu drošības līdzekli – dzīvesvietas maiņas paziņošana, – grozīt uz apcietinājumu līdz sprieduma stāšanās spēkā.

Lietisko pierādījumu – CD disku, kas glabājas pie krimināllietas materiāliem, – iznīcināt pēc sprieduma stāšanās spēkā.

Spriedumu var pārsūdzēt desmit dienu laikā no pilna sprieduma pieejamības dienas apelācijas kārtībā Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijā, sūdzību vai protestu iesniedzot Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā.

Pilns spriedums pieejams no 2016.gada 28.jūlija.

Tiesnese D.Treija